

даръ; но ако отрѣче прошеніе мое, не ще да є друго лѣкарство за мене, развѣ смерть.

Той часъ Азанлъ викна Ментора; азъ тога паднахъ на нозѣ его. Онъ се почуди гледаѣ едного непозната на такова состояніе; що ищешь? рѣче ми. Животъ, отговорихъ му; понеже не можа вече живея ако ми не простишь да послѣдувамъ раба твоего Ментора. Азъ самъ сынъ великаго Одиссеа, кой бѣше наймудръ между Греческія Цари кои разориха великолѣпный градъ Троадскій, толко расказанъ по сичка Азіа. Не казувамъ ти родъ мой да се похваля, само да ти вдухна нѣкакво благоутробіе заради нещастія мои. Трасихъ отца моего по всички моря, имѣющъ со себе того человекъ кой ми бѣше като другъ отецъ. Но нещастіе, за да умножи злыни мои, грабна ми го; и сотвори го тебѣ робъ: прѣими ме проче: да ти стана и азъ таковъ. Ако є истина че ты любишь правду, и отходишь на Критъ да научишь законы праведнаго Царя Миноса, не ожесточавай сердце твое противъ воздыханія и слезы мои. Ты видишь сына единаго Царя понужденъ да проси робство като самое освобожденіе свое, Другъ путь въ Сицилію искахъ да умра за да се избава отъ робство; первія обаче мои злощастія не бѣха друго нѣщо, само едно мало опытаніе щастійныхъ подиграній: а сега унываю понеже се не прѣимамъ между твоихъ робовъ. О Бози погледнете на злощастія мои; о Азанле науми си ради Миноса, коего мудрости се чудишь, и кой ще суди праведно обоихъ насъ въ Плутоновоє Царство.

Азанлъ ме гледаше съ единъ видъ сладокъ и умилень, простре руку свою и подигна ме. Позната ми є, рѣче ми, Одиссеевая мудость и добродѣ-